

живота. Вижда са всякъ смъртенъ са раждалъ, за да са наказва на този свѣтъ, и да нѣма никакво задоволствіе отъ живота си. Защо да живѣѣжъ, когато нѣмамъ нето единъ пріятель и другаръ, който да ма развѣсели, когато съмъ въ най-голѣма жалость?

ЯВЛЕНІЕ СЕДМО.

Горнитѣ, Боилъ, Цвѣтко, Кординъ.

Кординъ. Кръстане! Иди кажи на Първожрецътъ, некъ дойде тукъ при насъ, но преди да отиде при господарьтъ.
(Кръстанъ са покланя и надиза).

Драгомиръ. Какъ е господарьтъ, по-добрѣ ли му е?

Боилъ. По-зле му е Драгомире. Отъ това люто докачваніе падна изведнѣжъ въ тежка болѣсть. И не вѣрвамъ да остане живъ.

Цвѣтко. Нетрѣбаше той да са отчая до толкосъ. Сичко може да са изцѣри, само когато е човѣкъ здравъ. Защо да стане жертва на смъртъта, само отъ едно ничтожно докачваніе, когато можеше още да живѣе?

Кординъ. Не е то тѣй. На човѣка природата не е все еднаква. Има нѣкой, които печувствуватъ отъ нищо, и такива хора биватъ здрави. Нашия господаръ е честолюбивъ, и честолюбіето му го хвърли днесъ въ тѣзи болестъ; той неможа да претърпи това очевидно и лукаво докачваніе; затова е и болѣнъ, не тѣлесно, но душевно.

Драгомиръ. Сички ние ще си скратимъ безъ врѣме живота. На ли нѣма въ насъ взаимно почитаніе и искренность, на ли искаме да са располагами съ съдбата на човѣческія родъ. На ли търсимъ спокойствіе и несправедно отмъщеніе. Скоро ще са лишимъ отъ милостъта на всевишнитѣ, когато убивама невиннитѣ души съ дѣлата си.

Боилъ. Излѣганъ си крайно Драгомире.

Драгомиръ. Не знаѣжъ, да ли азъ или вѣй?

Цвѣтко. А какъ?... Мислишъ, че ние искаме да са